

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNDE ENDÜSTRİ İLİŞKİLERİ SİSTEMİ İÇİNDE SENDİKAL ÖRGÜTLENME VE SENDİKALARIN ÖRGÜT YAPISI

Yard. Doç. Dr. Dilek BAYBORA
Anadolu Üniversitesi
İ.İ.B.F. Öğretim Üyesi

I. GİRİŞ

Sanayi Devriminden sonra üretim şekli değişmiş ve bağımlı çalışma ilişkisiyle çalışan işçi sınıfı ortaya çıkmıştır. Çalışma şartlarının kötüleşmesi sonucunda işçiler çalışma hayatı içinde haklarını korumak amacıyla biraraya gelmeye başlamışlardır. Bu hareket başta engellemelerle karşılaşmakla birlikte zaman içinde işçilerin örgütlenmelerine izin verilmiştir. Günümüzde işçiler çalışma ilişkilerinde ortak ekonomik ve sosyal hak ve menfaatlerini korumak ve geliştirmek için sendika kurabilir veya mevcut sendikalardan birine üye olabilirler. Ülkeler sendikalarla ilgili yasal düzenlemelere mevzuatları içinde yer verirler. Ancak her ülkede bu yasal düzenlemeler farklılık göstermektedir. Bazı ülkeler sendikalarla ilgili ayrıntılı düzenlemeler yaparken, bazıları daha genel düzenlemeler yapıp birçok konuyu düzenlenmek üzere sendika tüzüklerine bırakmaktadırlar.

Sendikalar tüzel kişiliğe sahip kuruluşlardır ve fiil ehliyetlerini organları vasıtasıyla kullanırlar. Dolayısıyla sendikalar çeşitli organlar ve kurullar oluştururlar. Kongre sendikanın en üst yetkili karar organıdır. Ancak her zaman toplanması mümkün olmadığı için sahip olduğu yetkileri kongreler arasındaki dönemde kullanmak üzere başka organlara devreder. Sendikaların kurdukları organ ve kurullar ülkelerin yasal düzenlemelerine, sendikaların

mali gücüne göre farklılık gösterir.

Bu çalışmamızda önce Amerika Birleşik Devletlerindeki endüstri ilişkileri hakkında kısa bir bilgi verdikten sonra bu ülkedeki sendikal örgütlenme içinde sendikaların örgüt yapısını inceleyeceğiz. Amerika'da sendikaların örgüt yapısı konusunda kanunda ayrıntılı düzenlemeler yapılmadığı için sendikaların kurdukları organlar farklılık göstermektedir. Bu nedenle de sendikalardan örnekler vererek sendikaların örgüt yapısını ortaya koymaya çalışacağız.

II. AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNDE ENDÜSTRİ İLİŞKİLERİNE BAKIŞ

Sendikaların varlığı sanayileşme sonucunda sınıf bilinci oluşmuş kitlelerin ortaya çıkmasına bağlıdır. Amerika'da sanayileşme 1810-1840'larda gelişmeye başlamıştır. Dolayısıyla da, sınıf bilinci sanayileşmiş diğer Avrupa ülkelerinde olduğu kadar çabuk gelişmemiştir. İşçi ve işverenin ortaya çıkışı Amerika'da birbirine paralel gelişmiştir. 1850 yılında ulusal düzeyde sendikaların kurulması yönünde teşebbüsler başlamış ve bunların başarılı olması sonucunda, 1866'da Ulusal İşçi Sendikası kurulmuştur. Sendikal örgütlenmenin yaygınlaşması ve önemli bir gelişme göstermesi de 1866 yılında Ulusal

İşçi Sendikası'nın kurulmasından sonra gerçekleşmiştir¹. Ulusal sendikaların kurulmasıyla sendikal hareket güçlenmiş ve üye sayısı açısından da istikrar kazanmıştır. Dolayısıyla, ulusal sendikalar Amerikan sendikacılığının istikrar ve gelişme unsuru olmuşlardır. İşçi sendikaları I. Dünya Savaşına kadar birkaç yıl dışında üye sayılarını sürekli olarak arttırmayı başarmışlardır². Amerikan sendikacılığı üst örgüt olan AFL'nin 1886 yılında kurulması ile bugünkü örgüt yapısını 100 yıl önce tamamlamıştır³.

Amerika'da 1935 yılında kabul edilen Wagner Kanunu (The National Labor Relations Act of 1935-Ulusal Endüstri İlişkileri Kanunu), işçilerin sendikal haklarını düzenleyen ilk ve önemli kanundur⁴. Kanunda işçilerin serbestçe örgütlenmeleri, işçilerin toplu pazarlığa taraf olacak temsilcilerini serbestçe seçmeleri, işverenlerin işçilerin seçtikleri temsilcileri toplu pazarlıkta taraf olarak kabul etmelerine yönelik düzenlemeler yer almış ve bu kanun ile işçilerin haksız uygulamalarla karşılaşmasını önlemek için Ulusal Endüstri İlişkileri Kurulu (The National Labor Relations Board) oluşturulmuştur⁵.

II. Dünya Savaşından sonra Wagner Kanununun işçilere tanıdığı hakların bir kısmının kısıtlanması gerektiği yönünde ülkede bir eğilim oluşmuştur⁶. Bunun

sonucunda, 1947 yılında Wagner Kanununu değiştiren ve oldukça kapsamlı olan Taft-Hartley Kanunu (The Labor-Management Relations Act of 1947-İşçi İşveren İlişkileri Kanunu) kabul edilmiştir⁷. Bu kanun ile de kapalı işyeri şartı kaldırılıp, sendikal işyeri şartı sınırlandırılmış, işverenlere bazı haklar tanınarak özellikle işçi alma ve çalıştırmada işçi sendikalarının etkisi azaltılmaya çalışılmış ve grev konusunda düzenlemeler yapılmıştır⁸.

Amerika'da endüstri ilişkileri sisteminde devlet, önce sendikal faaliyetleri engelleme daha sonra ise destekleme rolü oynayarak yer almıştır. Diğer gelişmiş ülkelerle karşılaştırıldığında devletin yasal düzenlemelerle sisteme müdahalesi en düşük düzeyde olmuştur. Bunda toplumsal, sosyo-ekonomik özelliklerin yanı sıra sendikaların ve işverenlerin de devlet müdahalesi istemeyen davranış göstermeleri böyle bir gelişmede önemli rol oynamıştır⁹.

III. AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNDE SENDİKAL ÖRGÜTLENME VE SENDİKALARIN ÖRGÜT YAPISI

Amerika'da sendikalar yerel sendikalar, ulusal veya uluslararası sendikalar¹⁰ ve federasyon olmak üzere üç düzeyde

¹ Florence PETERSON, *American Labor Unions*, B.2, Harper&Row Publishers, U.S.A., 1963, s.4.7-8; Joseph G. RAYBACK, *A History of American Labor*, B.2, Free Press, U.S.A., 1966, s.54; Lyod G. REYNOLDS, *Labor Economics and Labor Relations*, B.2, Prentice-Hall Inc., New York, 1954, s.41; John A. FOSSUM, *Labor Relations Development, Structure, Process*, B.5, Irwin, Homewood 111, U.S.A., 1992, s.24.27; *International and Comparative Industrial Relations A Study of Developed Market Economies* (Ed. Greg J. BAMBER-Russell D. LANDSBURY), Unwin Hyman Lmt., London, 1987, s.57.

² A. Murat DEMİRCİOĞLU, *Dünyada İşçi Sendikaları*, İstanbul, 1987, s.31.37.

³ DEMİRCİOĞLU, s.31, dn.7'den bkz. Reynolds, a.g.y., s.41.

⁴ Asım YÜCEL, *Emek Ekonomisi ve Endüstriyel İlişkiler*, Kalite Matbaası, Ankara, 1980, s.136.

⁵ DEMİRCİOĞLU, s.45; William H. HOLLEY-Kenneth M. JENNINGS, *The Labor Relations Process*, The Dryden Press Hinsdale, Illinois, 1980, s.83.

⁶ YÜCEL, s.139.

⁷ Henry PELLING, *American Labor*, The University of Chicago Press, U.S.A., 1960, s.189.

⁸ DEMİRCİOĞLU, s.46.

⁹ DEMİRCİOĞLU, s.41-42.

¹⁰ Bazen sadece ulusal ya da uluslararası sendika kavramı kullanılırken bazen de ulusal ya da uluslararası sendika kavramını kapsayacak şekilde sadece ulusal sendika kavramı kullanılmaktadır. Burada her ikisini de kapsayacak şekilde sadece ulusal sendika kavramını kullanacağız.

örgütlenmiştir¹¹. Amerika'da sendikalar iç örgütlenmeleri ve yönetimlerini belirleme konusunda serbest bırakılmışlardır¹². Amerika'da kanunlarda sendikalarla ilgili ayrıntılı düzenlemeler yapılmadığı için, birçok konunun sendika tüzüklerinde düzenlenmesi gerekir. Federal Düzenlemeler Kanunu 29¹³ [Code of Federal Regulations (C.F.R.) 29] Bölüm IV, Kısım 402.1'e göre, her sendika bu kanunun uygulama alanı içine girdikten sonra 90 gün içinde kanunun öngördüğü şartları taşıyan bir tüzüğü kabul etmelidir. Sendikalar tüzüklerinde yapacakları düzenlemeler ile kendi iç örgütlenmelerini belirlerler. Bu nedenle, burada Amerika'da sendikaların örgütlenmelerini ve sendikaların örgüt yapısını genelde kurdukları organlar ve bazı sendikalarda bulunan organları örnek vererek inceleyeceğiz.

1. YEREL SENDİKALAR

Amerika'da sendikaların en alt örgütlenme birimini yerel sendikalar oluşturur. İşyeri düzeyinde olabileceği gibi birkaç işyerini kapsayan bölge ve işletme düzeyinde de kurulabilirler. Meslek ve işkolu esasına göre örgütlenebilen yerel sendikalar organizasyon olarak, genellikle ulusal sendikaların bir parçası ya da alt örgütlenme şekli olarak karşımıza çıkar¹⁴.

Yerel sendikalar, genellikle ulusal sendikaların bir alt örgütlenmesi olmakla birlikte, ne federasyon ne de ulusal sendikalarla bir ilişkisi olmayan bağımsız örgütler de olabilirler. Üyelerine sosyal,

kültürel ve buna benzer hizmetler sağlarken aynı zamanda işverenlerle toplu iş sözleşmesi faaliyetlerini de yürütürler. Yerel sendikaların bir ulusal sendikaya bağlı olması durumunda, yerel sendika ulusal sendikaların tüzük hükümlerine göre faaliyette bulunur. Ulusal sendika yerel sendikaların toplu sözleşme görüşmelerine müdahale edebilir ve yerel sendika toplu sözleşme görüşmelerinde ulusal sendika temsilcilerinden ve uzmanlarından yararlanabilir. Yerel sendika bir ulusal sendikaya bağlı olmadığında ise kendi iç tüzüğüne göre yönetilir¹⁵.

A. Yerel Sendika Organları

Wagner Kanunu Kısım 7'de sendikaların iç örgütlenmelerini belirleme hakkına sahip oldukları ifade edilmiştir¹⁶. Amerika'da sendikaların kurması gerekli olan zorunlu organlar hakkında kanunlarda bir düzenleme yapılmamış olması nedeniyle, sendikaların kuracakları organlar konusu sendika tüzüklerine bırakılmıştır. Burada yerel sendikaların genellikle kurdukları organlar üzerinde durup, sendikalara atıf yapmak suretiyle yerel sendikaların iç örgütlenmelerini inceleyeceğiz.

Yerel sendikalar genellikle ulusal sendikaların sahip oldukları organlara sahip değildir. Mesela, yerel sendikalarda araştırma ve eğitim, danışmanlık, hukuk danışmanlığı gibi bölümler yoktur. Ancak birçok yerel sendika hukuki konularda bir hukuk firmasından yasal yardım almaktadır¹⁷.

¹¹ Marten ESTEY, *The Unions Structure, Development, and Management*, Harcourt, Brace & World Inc., U.S.A., 1967, s.35; DEMİRCİOĞLU, s.49. Amerikan sendikal örgütlerinde dört düzeydeki örgütlenme için bkz. YÜCEL, s.141-145.

¹² William E. FULMER, *Union Organizing Management and Labor Conflict*, Praeger, New York, 1982, s.15.

¹³ C.F.R., federal düzeyde genel ve sürekli kuralların bulunduğu kanundur. Federal düzenlemelere konu olan 50 başlık yer almaktadır (<http://www.access.gpo.gov/nara/about-cfr.html#page1>).

¹⁴ DEMİRCİOĞLU, s.49; ESTEY, s.41; YÜCEL, s.141-142; HOLLEY-JENNINGS, s.141.

¹⁵ ESTEY, s.42; HOLLEY-JENNINGS, s.141; DEMİRCİOĞLU, s.49; YÜCEL, s.141; PETERSON, s.74.

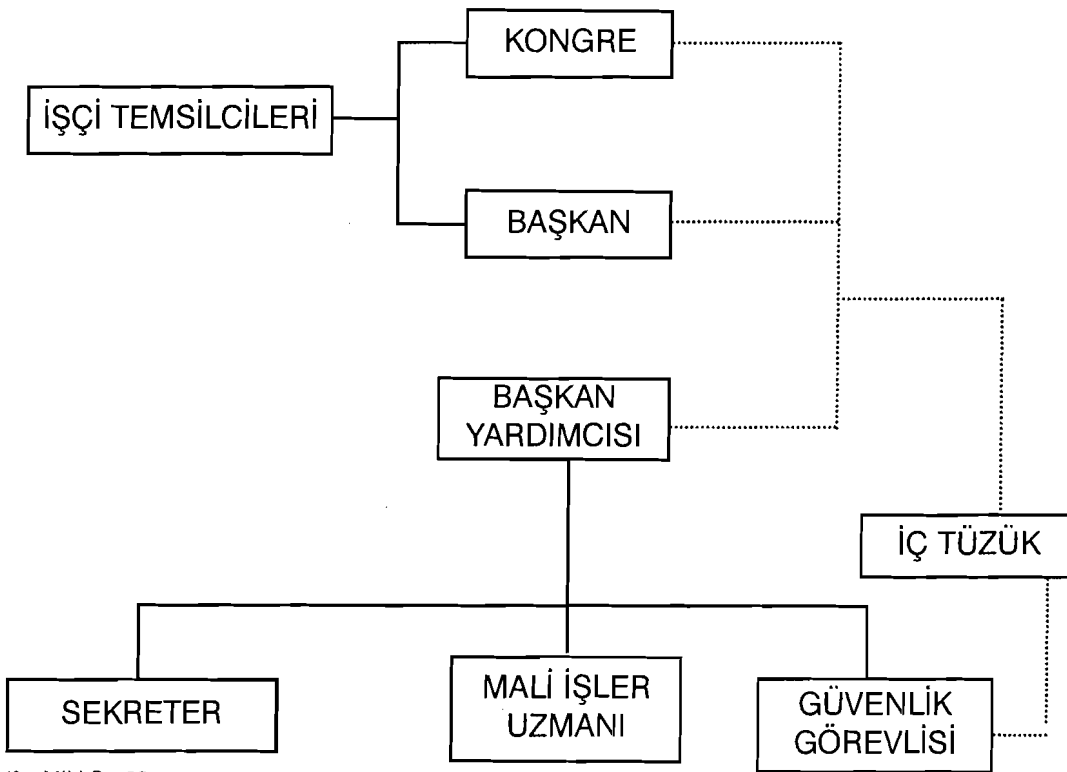
¹⁶ FULMER, s.14-15.

¹⁷ Daniel Quinn MILLS, *Labor-Management Relations*, B.5, McGraw-Hill Book Company, U.S.A., 1994, s.90.

Amerika'da sendikalar iç örgütlenmeleri konusunda serbest olmaları nedeniyle farklı organlar kurabilmektedir. Bunu gösterebilmek amacıyla iki farklı işkolunda yer alan sendika örgütlenme şekli sunuyoruz. Şekil 2.'de gösterilmiş olan inşaat, ulaşım, perakende satış işkollarındaki yerel sendika örgüt yapısı şekil 1.'de gösterilmiş olan imalat veya hizmetler işkolundaki yerel sendika örgüt yapısından farklı bölümlere sahiptir. Ücretli yönetici çalıştıracak mali gücü olmayan küçük yerel sendikalar dışındaki sendikalarda, üyeler full-time ve ücretli olarak çalışan meslek temsilcisi seçerler. Daha büyük yerel sendikalar bu meslek temsilcileri için ücretli ve full-time çalışan yardımcıları da seçmekte veya atanmasına izin vermektedirler. Mesela, inşaat işkolundaki büyük yerel sendikaların

bazılarında 35 kadar meslek temsilcisi yardımcısı çalıştırılmaktadır. Meslek temsilcilerinin başlıca görevi, yerel sendikaların toplu pazarlık çalışmalarını yürütmektir. Ayrıca bu kişilerden yerel sendika üyelerinin çalıştıkları yerleri ziyaret ederek üyeleri dinlemeleri de beklenir. Şekil 2.'ye göre, vasıflı yerel meslek sendikasında giderek artan şekilde ücretli, full-time çalışan yardımcı koordinatörler de bulunmaktadır. Sonuç olarak, Amerika'da yerel sendikaların kendi örgüt yapıları içinde full-time ve part-time, ücretli ve ücretsiz çalışan yöneticiler vardır. Bütün bu kişilerin görevleri ve diğer konular bir ulusal sendikaya bağlı olan yerel sendikalarda ulusal sendika tüzüğünde, ulusal sendikaya bağlı olmayan yerel sendikalarda da kendi tüzüklerinde düzenlenmektedir²⁰.

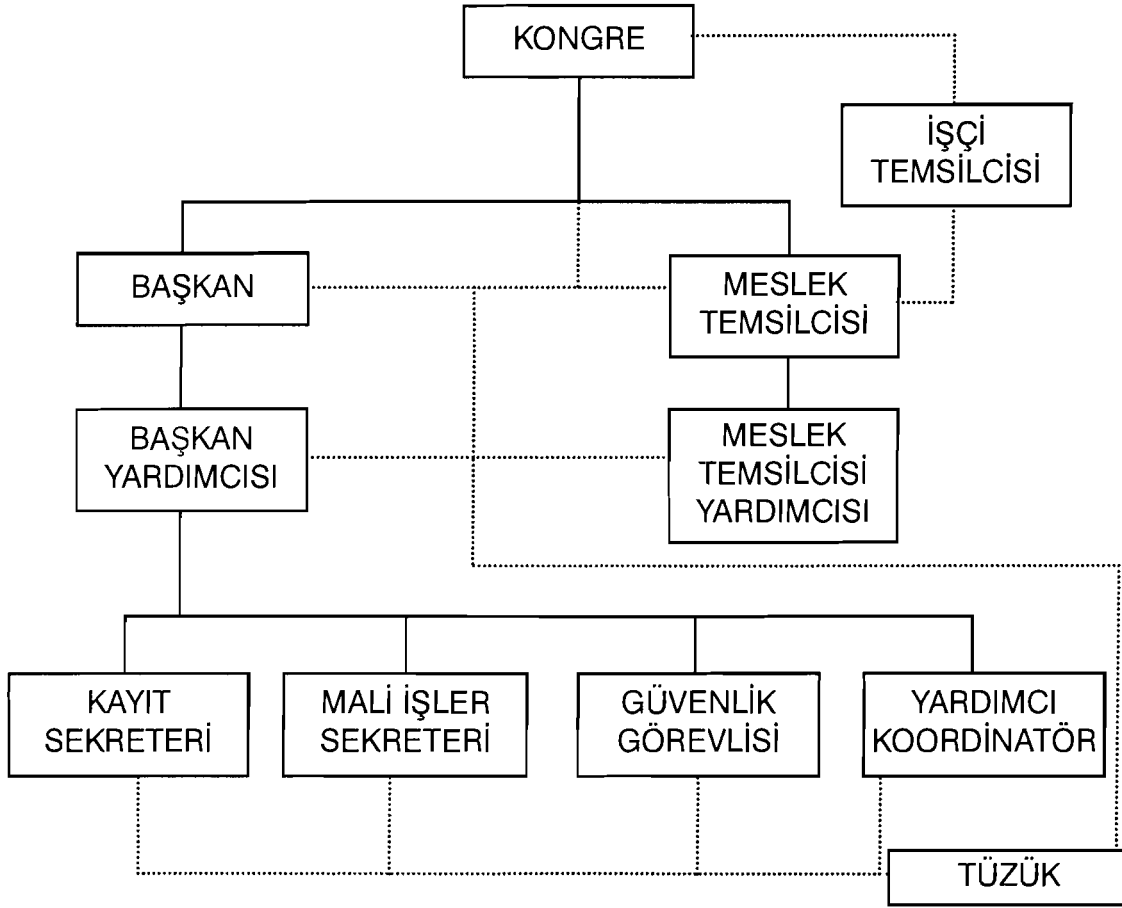
Şekil 1. İmalat veya Hizmetler İşkolunda Bir Yerel Sendika Örgüt Yapısı¹⁸

¹⁸ MILLS,s.90.

¹⁹ MILLS,s.91.

²⁰ MILLS,s.90-91.

Şekil 2. İnşaat, Ulaşım, Perakende Satış İşkollarında Bir Yerel Sendika Örgüt Yapısı¹⁹

Amerika'da yerel sendika kongreleri, üyelerin, sendikaların ilke ve faaliyetlerini kontrol etmede bir araç olarak kabul edilir. 1959 yılında kabul edilen Landrum-Griffin Kanunu²¹ (The Labor-Management Reporting and Disclosure Act of 1959-İşçi-İşveren İlişkilerinde Bildirim ve Açıklık Kanunu) Başlık IV'e göre yerel sendika kongrelerinin en az yılda bir yapılması gerekir. Ulusal sendikalar tüzüklerinde her yıl toplanması gereken bu kongreler için toplantı yeter sayısı belirlerler. Düzenli olarak yapılan olağan yerel sendika kongrelerinin dışında, yerel sendika yönetim kurulunun gerekli

görmesi ve çağrısıyla olağanüstü kongre de yapılabilir. Ayrıca bazı sendika tüzüklerinde belirli sayıda üyenin imza toplamasıyla olağanüstü kongrenin yapılabilmesine ilişkin düzenlemeye de yer verilmektedir ki bu şekilde üyelerin gerekli sayıyı sağlamalarıyla şikayetlerini, isteklerini ifade edebilecekleri kongrenin toplanmasına imkan tanınmış olur. Yerel sendikanın bir ulusal sendikaya bağlı olması durumunda, ulusal sendika tüzüğünde yerel sendikaların işleyişine dair düzenlemelere (mesela; yerel sendika kongrelerinin ne zaman toplanacağı, yerel sendika organlarının işleyişi gibi konulara)

²¹ Kanun sendika üyelerinin hakları ve işçi sendikaları içinde demokratik süreçlerin işlemesi gibi konularda düzenlemeler içermektedir (<http://www.dol.gov/dol/esa/public/regs/compliance/olms/lmrda.htm>).

yer verilmesi gerekir. Ulusal sendikalar tüzüklerinde yerel sendikalarla ilgili olarak özellikle de yerel sendikaların üyelerini mali konular ve faaliyetleri hakkında bilgilendirmelerinde izleyecekleri yol konusunda düzenlemeler yapmaktadırlar²².

Kongrede, sendikanın yönetimiyle ilgili birçok konu konuşulup, üyelere görüşlerini açıklama imkanı tanınır, hazırlanmış raporlar üzerinde üyeler görüşlerini açıklayıp tartışma fırsatı elde ederler. Kongrede görüşülecek konular nedeniyle üyelerin kongreye katılımı son derece önemlidir ve mümkün olduğunca yüksek katılım sağlanmalıdır²³. Üyelerinin hepsinin veya büyük bir çoğunluğunun katılımıyla gerçekleştirilen kongreler, üyelere birçok konuda fikirlerini açıklama fırsatını vererek, görüşlerini yönetime iletebilmelerine imkan tanınması nedeniyle sendika içi demokrasinin işlemesi yönünden oldukça önemlidir.

B. Yerel Sendikaların Yönetimi

Yerel işçi sendikalarında yöneticiler kongrede üyeler arasından gizli oyla seçilirler. Bütün üyelere seçimlerde doğrudan oylamaya katılma imkanı verilmelidir. Sendika üyelerinin hepsinin seçimlere doğrudan katılımıyla, yöneticilerin daha demokratik seçildikleri söylenebilir²⁴. Çünkü üyelerle yapılan seçimlerde üyeler doğrudan kendi iradelerini yansıtır. Üye sayısının artması sonucu delegelerle yapılan kongrelerde delegelerin temsil ettiği üye sayısı arttıkça, sendika içi demokrasinin işlemesi de o derece zorlaşır. Bu nedenle delegelerle yapılan kongrelerde delegelerin temsil ettiği üye sayısı ne kadar azsa, sendika içi demokrasi o derece iyi işliyor demektir. Zaten yerel işçi sendikalarında yöneticilerin dolaylı olarak seçilmesi C.F.R.

Kısım 401(b)'nin ihlali anlamına gelir (C.F.R. Bölüm IV, Kısım 452.26). Çünkü 401(b)'ye göre, yerel sendika yöneticilerinin üyeler tarafından gizli oyla seçilmesi gerekir. Üyelerin sendika seçimlerine katılmaları, sendika yönetimi ve üyelerin isteklerinin sendika tarafından bilinmesi ve o yönde çalışmalarda bulunulması açısından önemlidir²⁵.

Yerel sendikanın bir ulusal sendikaya üye olması durumunda izlemesi gereken seçim prosedürü genellikle ulusal sendika tüzüklerinde düzenlenir ve ulusal sendika tüzüğünde belirtildiği şekilde yöneticiler –ki bu yöneticiler genellikle başkan, başkan yardımcısı, mali sekreter ve birkaç da memurdur- seçilir²⁶. Yerel sendika bir ulusal sendikaya üye değilse, seçimler yerel sendikanın kendi tüzüğüne göre yapılır ve yöneticiler de buna göre seçilir. Yerel sendika yöneticilerinin en azından üç yılda bir seçilmeleri gerekir [C.F.R. Bölüm IV, Kısım 401(b)], uygulamada genellikle bir, iki veya üç yıllık bir dönem için seçilmektedirler. Yerel sendikaların bir ulusal sendikaya üye olmaması halinde, yerel sendikaların tüzüklerinde yönetime aday olacak olanların sahip olması gereken şartlar konusunda düzenlemelere yer vermeleri gerekir. Yerel sendika bir ulusal sendikaya üyeyse, bu durumda da ulusal sendika tüzüklerinde bu konuyla ilgili düzenlemeler yer alacaktır.

Sendika tüzüklerinin uzunluğu ve kapsamı değişik olmakla birlikte, sendika tüzüğünde yönetici sayısı, yöneticilerin görev ve sorumlulukları ile yetkileri düzenlenmelidir²⁷. Ancak genellikle yerel sendikalarda başkan, başkan yardımcısı, sekreter, mali işlerle uğraşan kişi (ki bu son iki idareci ara sıra kayıt sekreteri ya da mali sekreter olarak adlandırılmaktadır) ve güvenlik görevlisi bulunmaktadır²⁸.

²² PETERSON, s.76-77.

²³ HOLLEY-JENNINGS, s.144; PETERSON, s.77.

²⁴ Arthur A. SLOANE-Fred WITNEY, **Labor Relations**, B.7, Prentice Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1991, s.171.

²⁵ John T. DUNLOP, **The Management of Labor Unions**, Lexington Books, U.S.A., 1990, s.103.

²⁶ PETERSON, s.74; SLOANE-WITNEY, s.170-171.

²⁷ HOLLEY-JENNINGS, s.141.

²⁸ MILLS, s.89; SLOANE-WITNEY, s.170.

Küçük yerel sendikalarda seçilmiş yöneticiler genellikle ücret almadan ve çalışmakta oldukları işlerine devam ederek bu görevi sürdürürler. Büyük yerel sendikalarda ise yöneticilere çalışmaları karşılığında ücret ödenir ve ödenen bu ücret işverenleri tarafından kendilerine ödenen ücrete yakındır. Mali sekretere de çalıştığı işte kendisine ödenen ücret kadar bir ödeme yapılmasına rastlanır. Mali sekreterin diğer yöneticilere göre full-time çalıştırılması daha yaygındır. Birçok yerel sendikada üyeler arasından seçilmiş bir mali sekreter yerine bu konuda eğitim almış deneyimli kişiler görev alır. Bazı büyük yerel sendikalarda yöneticilere daha yüksek ücret ödenmesine de rastlanmaktadır²⁹ ki bu tamamen sendikanın mali gücüyle ilişkilidir.

2. ULUSAL SENDİKALAR³⁰

Ulusal sendikalar, yerel sendikaların üst örgütleridir. Yerel sendikaların birleşmesiyle kurulan ulusal sendikalara rastlanmakla birlikte, ulusal sendikanın yerel sendikaları örgütlemesine de rastlanır. Bir yerel sendikanın kendi teşebbüsü ile ulusal sendika kurması durumunda, yerel sendika kendi hukuki kişiliğinden vazgeçer ve ulusal sendikanın izniyle yeni bir hukuki kişilik kazanır. Ulusal sendika yapısı yerel sendikaların oluşturduğu bir federasyon şeklindedir³¹.

Ulusal sendikalar meslek veya işkolu esasına göre örgütlenebilecekleri gibi hem meslek hem de işkolu işçilerini içine alan karma bir yapıda da örgütlenebilirler. Kendi faaliyet alanları içindeki sendikalaşmamış

işçileri örgütlemek, yerel sendikalara grev yardımı yapmak, yerel sendikaları temsil etmek, yerel sendikalara gerektiğinde araştırma, eğitim ve toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde yardımcı olmak ulusal sendikanın görevleri arasındadır³².

A. Ulusal Sendika Organları Bir ulusal sendika kurulduğunda, sendikanın iç yönetimini ayrıntılı olarak düzenleyen bir tüzük hazırlanır ve tüzükle sendikanın en üst yetkili organı olan kongrenin oluşması ve toplanması sağlanır. Kongreler, sendikayla ilgili bütün konularda son yetkili organ olması sebebiyle önemlidir. Kongrenin toplanma sıklığı ve düzenliliği, oy gücünün dağılımı sendikanın demokratik yönetilip yönetilmediğinde önemli bir kriterdir.

Birçok ulusal sendika tüzüğüne göre, ulusal sendikanın en üst yetkili ve kural koyucu organı olan kongreye yerel sendikalar ödedikleri üyelik aidatlarıyla orantılı delege gönderirler. Yerel sendika kongreleri üyelerle toplanabilirken, ulusal sendika kongreleri delegelerden oluşur. Kongreye genellikle yerel sendika başkanları ve diğer yöneticiler delege olarak seçilirler. Bazı yerel sendikalarda ulusal sendika tarafından belirlenmiş olan yerel sendika delege sayısı yöneticilerle doldurulamadığından üyeler arasından seçilen delegeler de başkanla birlikte ulusal sendika kongresine katılır³³.

Landrum-Griffin Act³⁴ ulusal sendika kongrelerinin en az beş yılda bir yapılmasını

²⁹ MILLS,s.92-93;PETERSON,s.74-75;SLOANE-WITNEY,s.170;FOSSUM,s.96.

³⁰ Bazen sadece ulusal ya da uluslararası sendika kavramı kullanılırken bazen de sadece ulusal sendika kavramı ulusal ya da uluslararası sendikayı kapsayacak şekilde sadece ulusal sendika kavramı kullanılmaktadır. Burada bizde ulusal ya da uluslararası sendika kavramını kapsayacak şekilde sadece ulusal sendika kavramını kullanacağız. Ayrıca ulusal ve uluslararası sendikaların eş anlamlı olduğu, sadece uluslararası olanların Amerika'da da yerel sendikalara sahip olabileceği ifade edilmektedir (HOLLEY-JENNINGS,s.145;DEMİRCİOĞLU,s.50;YÜCEL,s.142).

³¹ DEMİRCİOĞLU,s.49;YÜCEL,s.142-143.

³² YÜCEL,s.143;DEMİRCİOĞLU,s.50.

³³ SLOANE-WITNEY,s.160;PETERSON,s.67-68.

³⁴ 1959 yılında kabul edilen kanunda sendikaların demokratik işleyişine yönelik hükümler bulunmaktadır (DEMİRCİOĞLU,s.46).

öngörmektedir. Ayrıca C.F.R.'de de, yöneticilerin en az beş yıllık bir zaman dilimi için seçilmeleri öngörüldüğünden, kongrelerin en azından bu sıklıkta yapılması gerekir. Uygulamada ulusal sendika kongreleri genellikle yılda bir veya iki yılda bir yapılmaktadır. Ulusal sendikaların yarısından çoğu kongrelerini yılda bir veya iki yılda bir toplarken, kalanların çoğu üç veya dört yılda bir toplamaktadır. Kongrelerde tüzüğün gözden geçirilerek yapılması istenen değişiklikler varsa bunların görüşülmesi yönünde önerilerin sunulması, yöneticilerin seçilmesi, bütçenin incelenmesi ve aidatların gözden geçirilmesi gibi işler yapılır. Kongrelerin belirlenmiş süreler sonunda toplanması demokratik sürecin işlemesi açısından bir fırsattır. Çünkü kongreler ulusal sendika yöneticilerinin yeterliliklerinin, davranış ve politikalarının değerlendirildiği bir ortam sağlar. Bu nedenle de, ulusal sendikanın demokratik bir şekilde yönetilmesinde kongrelerin düzenli olarak toplanması oldukça önemlidir³⁵.

Ulusal sendika organları sendikalar arasında farklılık göstermekle birlikte bir genelleme yapıldığında, bir ulusal sendikada şu bölümler bulunur.

1. Yönetici grup,
2. Mali işler ve hesap kontrolörü,
3. Örgütlenme ve yardım,
4. Teknik kadro.

Sendika faaliyetlerinde başlıca sorumluluğa sahip bulunan yönetici grup; başkan, başkan yardımcıları, mali sekreter ve onların yardımcılarında oluşur. Başkan yardımcısı toplu pazarlık veya örgütlemeye ilgilenirken, mali sekreter genellikle mali konular üzerinde yoğunlaşır.

Örgütlenme ve yardımla görevli olanlar yerel sendikalara yardım eder, atandıkları bölgelerde ulusal sendikaya yeni sendikaların katılmasını sağlar ve belirli bir bölgede örgütlenmemiş işçiler varsa bu işçileri örgütlemek için çaba harcarlar.

Teknik kadro; araştırmacılar, eğitimciler, ekonomistler, hukukçular, yayıncılar ve halkla ilişkilerden oluşur. Teknik kadro, arabulucuların seçilmesi, ekonomik çalışmalar yapılması gibi geniş bir alanda yerel sendikalara uzman yardımı sağlayan tek kişilik kadrolardan da oluşabilir³⁶.

Şekil 3. Otomobil İşçileri Sendikası'nın örgüt yapısını göstermektedir. Personel bölümü, ulusal bölüm için bilgi sağlar ve yerel sendikalara yardım eder. Muhasebe, eğitim, aile eğitim merkezi, hukuk, uluslararası ilişkiler, örgütlenme, araştırma ve sosyal güvenlik gibi kısımlardan oluşur. Ulusal bölüm ise, sendikanın meslek kısmıdır ve yerel sendika bölümlerinden gelen delegelerin oluşturduğu bir kuruldur. Kendilerine bağlı olan Aerospace, Bendix, American Motors, Chrysler, Ford, General Motors gibi kısımlardan oluşur³⁷.

Uygulamalar farklı olmakla birlikte şekil 4. de ideal bir ulusal sendika örgüt yapısını göstermektedir³⁸.

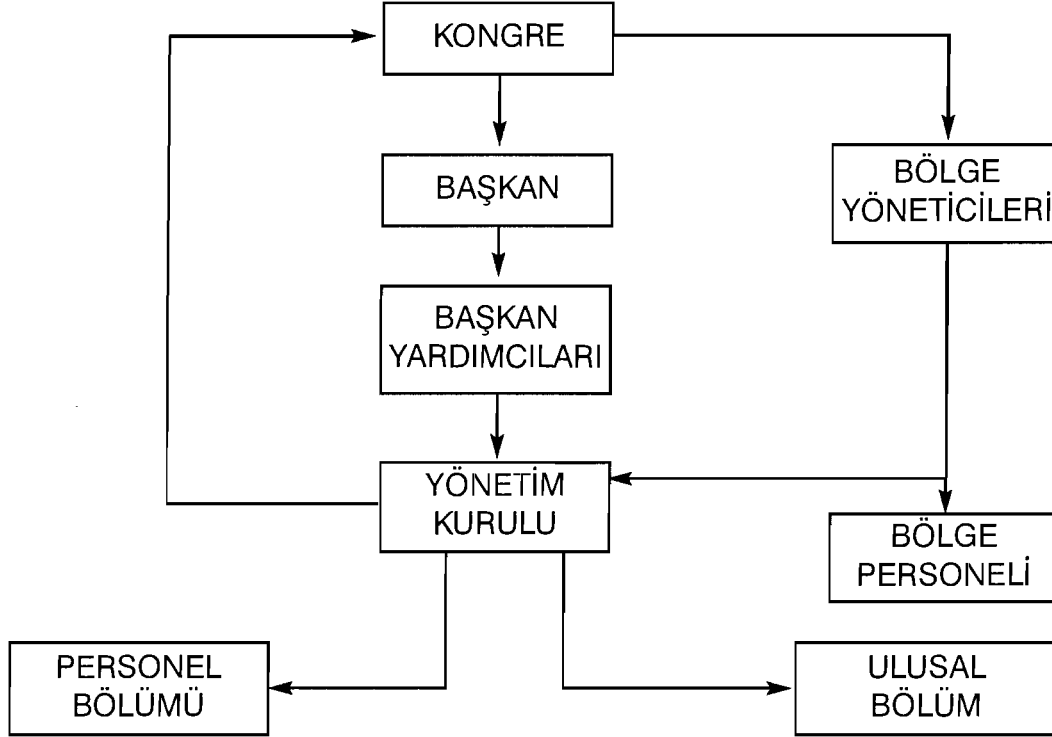
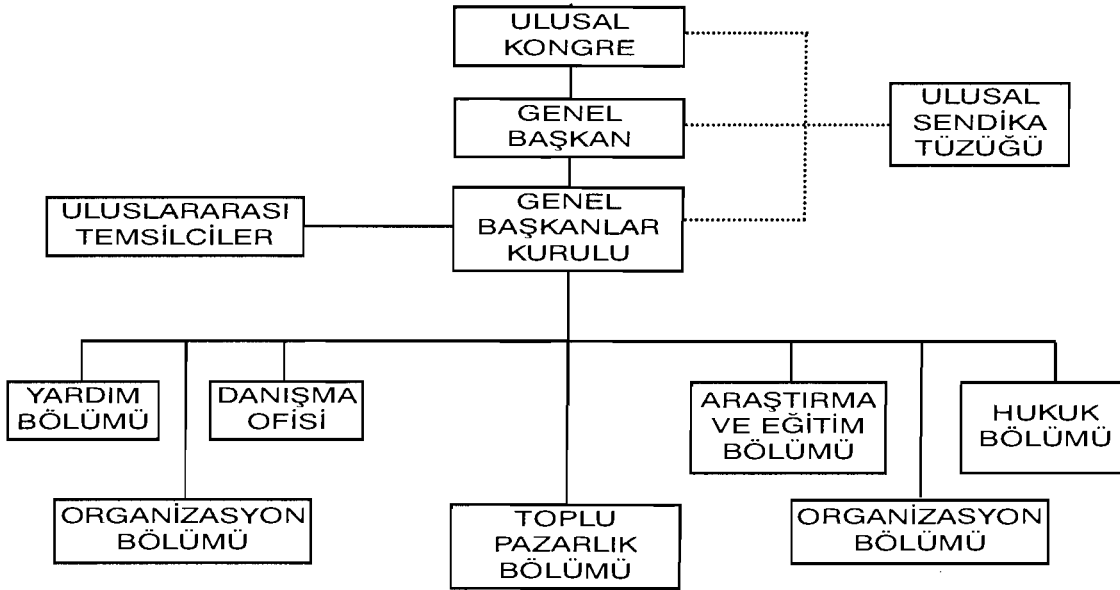
³⁵ HOOLEY-JENNINGS,s.145;SLOANE-WITNEY,s.162;MILLS,s.83-84.

³⁶ HOLLEY-JENNINGS,s.147.

³⁷ FOSSUM,s.108.

³⁸ MILLS,s.84.

Şekil 3. Otomobil İşçileri Sendikasının Örgüt Yapısı³⁹Şekil 4. Bir Ulusal Sendika Örgüt Yapısı⁴⁰³⁹ FOSSUM,s.108.⁴⁰ MILLS,s.84.

Yardım bölümünde, grev yardımı, emeklilik veya refah ikramiyesi veya ölüm yardımının sağlanıp sağlanamayacağı ile ilgili faaliyetler için bilgi hazırlanır.

Hukuk bölümü, kanunların yorumlanması ve davalar konusunda sendikalara yardım eder, toplu pazarlık anlaşmaları ve şartları konusunda çalışmalar yapar, sendikanın yargılama hakkını yönetir. Ayrıca kanun koyucuya ve ilgili kişilere sendikanın görüşlerini iletmek için de istihdam edilirler.

Bu kadrolara ulusal sendikayı temsil eden, full-time çalışan, ücretli uluslararası temsilciler grubunu oluşturan genel başkan ofisi eklenmiştir. Bu temsilciler bazı sendikalarda tüzüklerle belirlenen şekilde seçilmekle birlikte, genellikle genel başkan tarafından işe alınır ve atanırlar. Genel anlamda temsilcilerin işleri ulusal ve yerel sendikalar arasında ilişki kurmaktır. Temsilciler yerel toplu pazarlık görüşmelerinde, şikayetleri iletmeye ve yerel sendikaların yönetiminde yol gösterici olarak faaliyette bulunur. Bunlara ek olarak, yerel sendikaların gelişmeleri hakkında ulusal sendikaları da bilgilendirirler.

Ulusal sendikalarda da olağan kongrelerin dışında olağanüstü kongre yapılabilir. Olağanüstü kongre, üyelerin girişimleriyle ya da genel başkanlar kurulunun onayı ile gerçekleşir. Bunun dışında, birçok ulusal sendikada farklı eyaletlerde bulunan sendikaların başlattığı üye referandumunda çoğunluk oylarıyla karar verilmesi halinde de olağanüstü kongre çağırısı yapılabilir⁴¹.

- **Genel Başkanlar Kurulu:** Her ulusal sendikada, sendika faaliyetlerinden sorumlu olan ve üyeler için olduğu kadar yerel sendikalar için de bir temyiz organı olarak hizmet eden sendika genel başkanlar kurulu veya başkanlar konseyi vardır. Genellikle ulusal sendika tüzüklerinde "Genel

Başkanlar Kurulu, kongre talimatlarını yerine getirir, kongreler arasındaki dönemde sendikanın en yüksek yetkili organıdır ve kongreler arasındaki dönemde tüzüğün yorumlanmasından sorumludur" ifadesi bulunmaktadır

Genel başkanlar kurullarının çoğu, ulusal sendika başkanı, mali sekreter ve sayısı sendika tüzüğünde belirlenmiş olan başkan yardımcılardan oluşur. Başkan ve mali sekreter genellikle ücretleri tüzükle belirlenmiş full-time yöneticilerdir. İşkolu esasına bağlı olarak bölgelerden seçilmiş olan başkan yardımcılarının çoğu başkanlar kurulunun bir üyesi olarak çalışırken, kendi yerel veya bölge örgütlerinde de yönetim görevlerini sürdürürler⁴².

Bütün sendikalarda aynı olmamakla birlikte, sendika başkanlar kurulunun görevlerini şu şekilde sıralayabiliriz; bir yöneticinin görevlerini tam olarak yerine getirememesi nedeniyle görevinden uzaklaştırılması halinde gelecek kongreye kadar boşluğun doldurulması, gerekli olduğunda "sendika menfaatlerinin korunması ve geliştirilmesi için" yerel sendikalara maddi yardım yapmak, yerel sendikalarla diğer alt organlar tarafından yapılan başvuru, iddia ve şikayetlerle ilgili olarak karar vermek, sonraki kongre için rapor hazırlamak ve hesapların gözden geçirilmesi için hesap kontrolörlerini seçmek, resmi haberlerin yayınlanması ve ilkeler üzerinde denetleme hakkına sahip olmak, sendikanın maddi imkanlarını kullanan yöneticilerin bu kaynakları kullanma şeklini ve miktarını belirleme ile tüzük ilkelerine göre aidat toplamaktır. Ayrıca başkanlar kurulu üyelerinin yerel sendikaları denetleme hakkına sahip olmasından beri kurul yöntemi ulusal sendika yöneticilerine ülke çapındaki bütün yerel sendikaların sorunlarını öğrenmede iyi bir yol olarak karşımıza çıkmaktadır. Aynı şekilde ulusal sendika ilkelerinin bağlı yerel sendikalara iletilmesini

⁴¹ MILLS,s.84-85;PETERSON,s.67.

⁴² PETERSON,s.68-69.

de sağlar. Başkanlar kurulunun sendikaların çoğunda sendikayı yönettiğini ve sendikanın temel ilkelerini oluşturduğunu söylemek yanlış olmaz⁴³.

Genel başkanlar kurulu sendikalarda grevle ve ölüm yardımlarıyla ilgili oluşturulmuş fondan ve bu fonun kullanımından sorumludur. Bazı sendikalarda bu yardımlarla ilgili genel başkanlar kurulu üyelerinin de üye olabildiği veya genel kurulda seçilen diğer üyelerden oluşan vekiller kurulu bulunmaktadır⁴⁴.

- **Genel Başkan:** Genel başkan, sendikanın günlük faaliyetleri ile ilgilenen en üst yetkiyle donatılmış kişidir. Başkan, başkanlar kurulu toplantıları ve genel kurul oylamaları ve tartışmaların hangi konular üzerinde ve nasıl olacağını belirlemede büyük yetkiye sahiptir. Sendika yöneticisi olarak günlük faaliyetler, kararlar ve hareket şekliyle sadece sendikayı ve üyelerini değil, aynı zamanda genel olarak toplumu da etkiler.

Birçok sendika tüzüğünde başkanın görevleri şu şekilde tanımlanmıştır; "Üst düzey yönetici olarak genel başkan, tüzüğün sağladığı yetkilerle örgütün çalışmasında doğrudan tam yetkiye sahip olabilir; tüm genel başkanlar kurulunu ve kongreyi toplayabilir, başkanlık edebilir ve kongreler arasındaki dönemde talimatları verebilir; bütün kurullara üye olabilir ve bütün kurullara üyelerini atayabilir; örgütçülerin çalışmalarından, üyelik aidatlarından sorumludur ve bu konuyla ilgili denetlemede bulunabilir; ayrıca bütün sendika faaliyetleri ile ilgili olarak genel başkanlar kurulu ve kongreye kapsamlı bir rapor hazırlamakla da sorumludur"⁴⁵.

- **Örgütçüler:** Ulusal sendika kadrosunun önemli bir parçasını da genellikle "temsilci" olarak da ifade edilen örgütçüler oluşturmaktadır. Merkez dışında çalışabilir ve belirli bölgelere sürekli olarak atanabilirler. Bir örgütçünün ilk görevi, yeni üyeler kazandırmak ve yeni yerel örgütler

oluşturmaktır. Kendi bölgesi içinde bütün yerel sendikalara hem onların sendika içi işlerini hem de işverenlerle ilişkilerini göz önüne alarak danışmanlık yaparlar. Örgütçüler, ulusal sendika yönetimi ile yerel sendikalar arasındaki ilişkiyi sağlar. Ulusal sendikanın hedef ve ilkelerinin yerel sendika yöneticilerine ve üyelerine açıklanmasıyla yerel sendikaların sorunları hakkında ulusal sendika yöneticilerinin bilgilendirilmesi de sorumlulukları arasındadır.

Sendikaların bazılarında örgütçüler kongrelerde seçilirken çoğunda başkan veya başkanlar kurulu tarafından atanmaktadır⁴⁶.

B. Ulusal Sendikaların Yönetimi

Kongreler, sendikaların en üst organı olmakla birlikte, sendikaların yönetilmesiyle ilgili yetkilerinin bir kısmını başka kurullara devrederler. Ulusal sendika, kongre dışındaki zamanlarda genel başkan, başkan yardımcısı ve mali sekreterden oluşan yönetim kurulu tarafından yönetilir. Ulusal sendikaların yöneticileri full-time çalışırlar ve birçok ulusal sendikada kanuna göre en azından beş yılda bir toplanması gereken ulusal sendika kongrelerinde seçilirler. Başkan ve yönetim kurulu faaliyetleri ulusal sendika tüzüğünde düzenlenmiş hükümlere tabidir⁴⁷.

Ulusal sendika yöneticilerinin ya üyeler tarafından ya da delegeler tarafından seçilmeleri gerekir (C.F.R. Bölüm IV, Kısım 452.27). Ulusal sendikaların dörtte üçünden fazlasında yöneticiler, düzenli yapılan kongrelerde delegeler tarafından seçilirken, sendikaların dörtte birinden daha azında üyelerin oylamasıyla yapılan referandumla seçilmektedir. Diğer bir kısmında ise, yöneticiler kongre tarafından görevlendirilir. Fakat genellikle referandumla, oyların çoğunluğuyla seçilirler. Kongrede yöneticilerin delegeler veya üyeler tarafından seçilmesindeki yöntem farklılığında sendikaların büyüklüğü veya üyelerin yaşı arasındaki ilişki önemli değildir. Referandum yöntemi küçük sendikaların birçoğunda kullanılırken büyük sendikaların bazılarında da kullanılmaktadır. Her iki yöntem de hem avantaj hem de dezavantajlara sahiptir. Referandum yöntemi görüşlerin daha demokratik olarak ifade edilmesini sağlarken, birçok sendika üyelerinin ülkede geniş bir alana dağılmış olması nedeniyle, bu yöntemi idaresi güç bir yöntem olarak görmektedir.

Aslında uygulamada, oylamadan önce adaylar hakkında tartışma fırsatı sağlayan delegelerle oluşan kongre yöntemi kadar popüler yöneticilerin seçilmesine de yardım eden bir yöntem değildir. Sendikaların tecrübeleri sonucunda diğer yöntem kullanılmış olsaydı, seçim sonuçlarında önemli farklılıkların olacağını gösteren somut bir kanıt bulunamamıştır. Kişi veya diğer faktörlerin sendika yöneticilerinin seçiminde, seçim yönteminden daha fazla önem taşıdığı görülmektedir⁴⁸.

3. FEDERASYON

Amerikan işçi hareketinin merkezinde bir tek büyük federasyon, AFL-CIO olarak ifade edilen The American Federation of Labor and Congress of Industrial Organizations vardır. AFL-CIO, gönüllü bir örgüttür ve özgür ve bağımsız işçi sendikalarından oluşur. Ulusal sendikaların birçoğu AFL-CIO'ya üyedir⁴⁹.

Federasyon lobi faaliyetleri, halkla ilişkiler, araştırma ve eğitim gibi faaliyetlerle uğraşır. Ayrıca federasyon üye sendikalar arasındaki uyuşmazlıkları en aza indirmeye çalışır, onlar arasında ortaya çıkan uyuşmazlıkları çözümler, yeterli mali gücü bulunmayan küçük sendikalara yasal yardım sağlar⁵⁰.

AFL-CIO, önceden AFL (American Federation of Labor) ve CIO (Congress of Industrial Organization) olan iki federasyonun ulusal sendikalarının yakın ilişki kurması ve 1955'de bu iki örgütün birleşmeye zorlanmaları sonucunda ortaya çıkmıştır, yoksa AFL ve CIO'nun yöneticilerinin kendi başlarına böyle bir

⁴³ PETERSON,s.68;SLOANE-WITNEY,s.162.

⁴⁴ PETERSON,s.68.

⁴⁵ PETERSON,s.69.

⁴⁶ PETERSON,s.70.

⁴⁷ MILLS,s.87;SLOANE-WITNEY,s.162;FOSSUM,s.98.

⁴⁸ PETERSON,s.71;DUNLOP,s.83.103.

⁴⁹ ESTEY,s.35.

⁵⁰ ESTEY,s.36-37.

birleşmeyi sağlama gücü yoktur. Bu da, Amerika işçi hareketinde ulusal sendikaların bağımsızlığını göstermektedir. İşçi hareketinde ulusal sendikalar kendi işleri konusunda tam kontrole sahip, kararlarını kendileri veren, ilkelerini oluşturan, temelde özgür ve bağımsız örgütlerdir. Federasyon, bu işçi yapısı içinde kalmayı isteyen ulusal sendikalar olduğu sürece var olacaktır. Her sendika kendi toplu pazarlık programını hazırlar, federasyonun müdahale ve yardımı olmaksızın sözleşmelerin müzakeresini, yardımların düzeyini ve üyelik aidatlarını belirleyebilir, AFL-CIO'dan bir onay almaksızın grev çağırısı yapabilir. Tersi bir mantıkla federasyon, üyesinin grev teşebbüsünü yasaklayamaz. Ayrıca federasyon aynı yetkiye sahip iki sendikayı toplu sözleşme görüşmelerinin birleştirilmesi konusunda da zorlayamaz. AFL-CIO tüzüğünde federasyona üye olacak ulusal sendikalardan istenen konular da düzenlenmektedir. Sendikalar yakın ilişki içinde buldukları başka sendikalara AFL-CIO'ya üye olması için baskı yapamaz. Sendikalar komünist, faşist veya diğer totaliter gruplardan birine üye olanlar tarafından yönetilemez. Ayrıca sendika "ırk, din, renk, ulusal köken veya nesep" ayrımı yapmaksızın işlerini yürütmekle görevlidir⁵¹.

A. Federasyon Organları

Kongrede kabul edilen karar ve ilkeler, AFL-CIO başkan, mali sekreter ve 51 başkan yardımcısı ile baş başkan yardımcısından oluşan ve dört yılda bir seçilen başkanlar konseyi tarafından uygulanır. Başkanlar konseyi, kongreler arasındaki dönemde

federasyon tüzüğünü yorumlayıp uygular. Başkan da en üst düzey yönetici olarak başkanlar konseyi toplantıları arasındaki dönemde tüzüğü yorumlama ve kongre kararlarını uygulama yetkisine sahiptir. Başkan yardımcısı kongrede genellikle yakın ilişki içinde bulunan ulusal sendika başkanlarından seçilir. Federasyon işleri için sadece federasyon başkanı ve mali sekreter full-time olarak istihdam edilir. Başkan, başkanlar konseyini yılda en az üç kere toplantıya çağırır. Başkan yardımcısı bu arada kendi sendikalarındaki başkanlık görevlerine devam ederler⁵².

Ayrıca başkanlar konseyi, AFL-CIO başkan ve mali sekreterin de üyesi olduğu altı kişilik federasyon başkanlar kurulunu seçebilir. Daha küçük olan bu kurul her iki ayda bir toplanır. Federasyonu ve ilkelerini ilgilendiren konularda başkan ve mali sekretere önerilerde bulunmak ve danışmanlık yapmak da görevleri arasındadır.

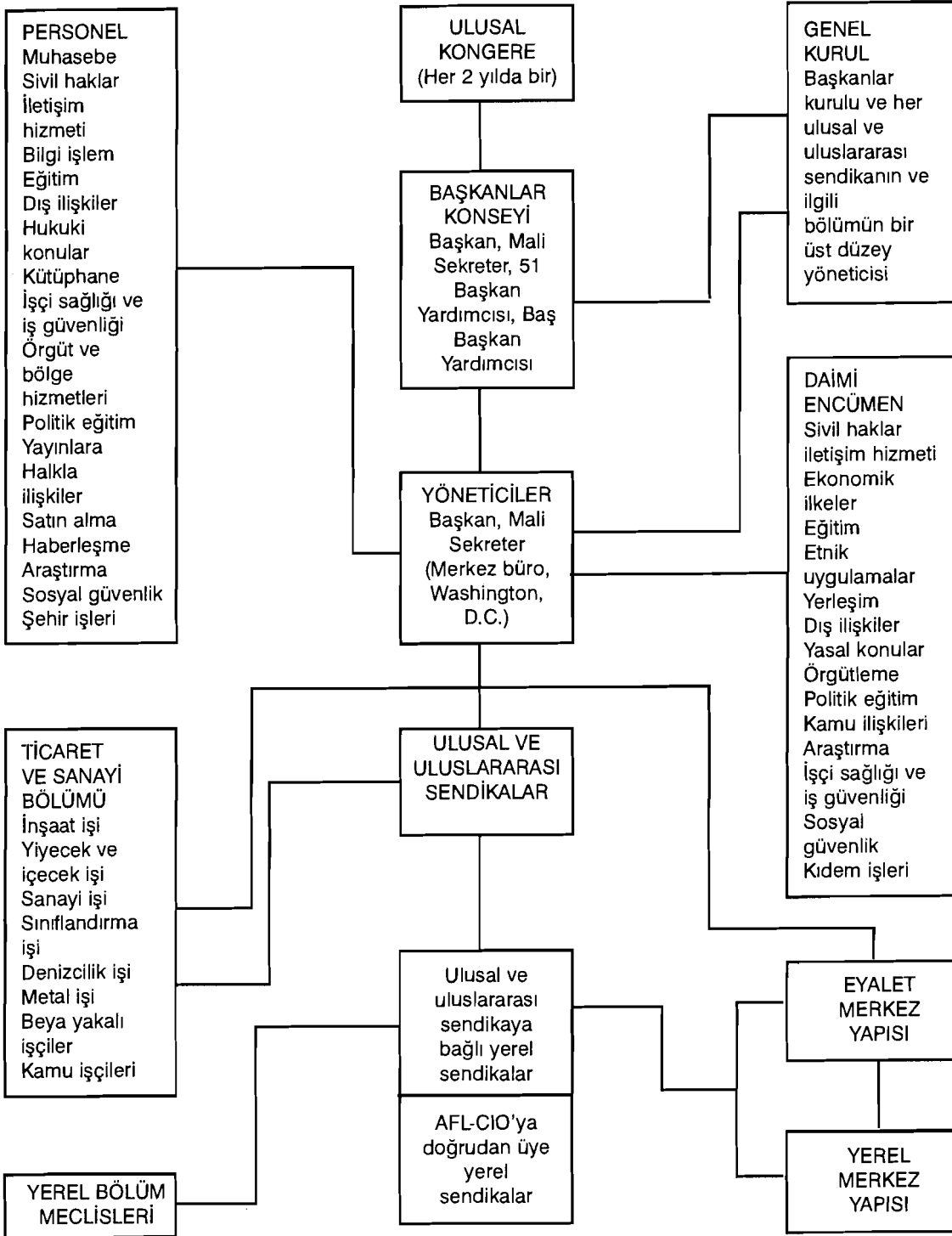
Federasyon içinde dördüncü karar organı; AFL-CIO başkanlar konseyi, ulusal sendika ve yakın ilişkisi bulunan bölümlerin her birinden bir üst düzey yöneticiyi içeren genel kuruldur. Federasyona üye ulusal sendika, en az yılda bir kere toplanan ve federasyon başkanının isteğiyle daha sık toplanabilen genel kurula en üst düzey yöneticisini gönderir. Başlıca görevleri, başkanlar konseyinin gönderdiği sorunlarla ilgilenmektir. Başkanlar konseyi ve federasyon başkanlar kurulu üyelerinden farklı olarak, genel kurul üyeleri sendika üyelerinin beklentilerine göre sendikalarının temsilcileri olarak oy güçlerini kullanırlar⁵⁴.

⁵¹ SLOANE-WITNEY,s.134.136.

⁵² SLOANE-WITNEY,s.139-140;PETERSON,s.49-50;MILLS,s.98; http://www.aflcio.org/about/meet_work.htm; http://www.aflcio.org/about/constitution_art04.htm; http://www.aflcio.org/about/constitution_art05.htm; http://www.aflcio.org/about/constitution_art06.htm; http://www.aflcio.org/about/constitution_art09.htm.

⁵³ SLOANE-WITNEY,s.140; http://www.aflcio.org/about/meet_work.htm.

⁵⁴ http://www.aflcio.org/about/constitution_art10.htm; PETERSON,s.51; SLOANE-WITNEY, s.141; MILLS,s.98.

Şekil 5. AFL-CIO'nun Organizasyon Yapısı²³

Federasyon tüzüğüne göre, başkan belirli sayıda daimi encümen üyesini atayacaktır. Ayrıca AFL-CIO'nun ilgilendiği konularla ilgili kurulması tüzükte öngörülmuş bulunan sivil haklar, politik eğitim, uluslararası ilişkiler, eğitim, sosyal güvenlik, araştırma, halkla ilişkiler, işçi sağlığı iş güvenliği gibi çeşitli kurullar oluşturulur. AFL-CIO geleneğine göre, her kurulun başkanı bir ulusal sendika başkanı olmalı ve bütün üyeleri de aktif sendikacı olmalıdır⁵⁵.

Bir diğer grup; inşaat, sanayi, denizcilik, metal, sınıflandırma, hizmet, yiyecek ve içecek işi, beyaz yakalı işçiler, kamu işçilerinin olduğu ticaret ve sanayi bölümüdür. Her bölüm belirli işkolundaki toplu pazarlık sorunları, yeni örgütsel faaliyetler, hukuki konular veya belirli bir işkolunda sendikaların karşılaştığı daha spesifik sorunlar gibi konularla ilgilidir. Ulusal sendikalar bu bölümlerden bir ya da daha fazlasına sahip olabilir.

AFL-CIO'nun faaliyetlerinin çoğu Washington'da merkezleşmesine rağmen, federasyon, eyalet ve şehir düzeyindeki problemlerle ilgili olarak eyalet ve şehir yapıları da oluşturmaktadır. Bu eyalet ve şehir merkezli yapılar, federasyona üye ulusal sendikalar ve bu ulusal sendikalara üye yerel sendikalar tarafından değil, doğrudan AFL-CIO tarafından kurulur. AFL-CIO'ya üye ulusal sendikalara üye yerel sendikalar, eyalet ve şehir merkezli organlara katılabilir. Fakat üye oldukları ulusal sendikanın AFL-CIO'ya üye olması gerekir. Ulusal sendika kendi isteğiyle federasyon üyeliğinden çekildiğinde veya üyelikten çıkartıldığında, ona bağlı yerel sendikaların eyalet ve şehir merkezindeki organ üyelikleri de ortadan kalkar. AFL-CIO eyalet ve şehir yapılarının kendisine üye sendikalar üzerinde hiçbir idare edici gücü bulunmaz. Bu kuruluşlar toplu pazarlıkla uğraşamaz,

grev çağrısı yapamaz, grevi yasaklayamaz, üye yerel sendikaların iç yapılarını düzenleyemez. Eyalet ve şehir yapılarının başlıca ilgi alanları politika ve eğitim faaliyetleridir⁵⁶.

B. Federasyon Yönetimi

Federasyonun üst yönetim organı her iki yılda bir toplanan kongredir. Büyüklüğü ne olursa olsun her ulusal sendika kongreye delege gönderir, üye sayısı sendika tüzüğünde belirlenmiş üye sayısından fazla olan sendikalar büyüklükleriyle orantılı olarak ek delege gönderebilir. Kongrede federasyon yöneticileri seçilir, tüzükte değişiklik yapılması teklif edilir ve oylanır, federasyon iç ilkeleri tartışılıp değiştirilebilir ve federasyon ilkeleriyle ilgili konular oylanır.

AFL-CIO tüzüğüne göre; başkan, mali işler sekreteri ve baş başkan yardımcısı -ki bunlar baş yöneticilerdir- ve 51 başkan yardımcısı yönetici sayılmaktadır. Başkan, mali sekreter ve baş başkan yardımcısı veya bunlardan herhangi biri federasyonda baş yönetici olarak 5 yıl hizmet ettikten veya yaşları 65'e ulaştıktan ya da federasyonda veya federasyona bağlı sendikalarda toplam 20 yıl hizmet verdikten sonra emekli başkan, emekli mali sekreter ve emekli baş başkan yardımcısı sıfatına sahip olurlar ve federasyona danışman olarak hizmet ederler⁵⁷.

Federasyonun yöneticileri 1997 yılının başından beri her dört yıllık dönem için kongrede seçilir. Baş yöneticiler çoğunluk oylarıyla seçilir. Başkan, mali sekreter ve baş başkan yardımcılığı için ikiden fazla aday olduğunda ve hiç biri çoğunluk oylarını almadığında, en yüksek oyu alan iki adayın dışındakiler elenir ve ikinci tur seçimler yapılır⁵⁸.

⁵⁵ SLOANE-WITNEY,s.141;PETERSON,s.51.

⁵⁶ SLOANE-WITNEY,s.141-142.

⁵⁷ http://www.aflcio.org/about/constitution_art05.htm

⁵⁸ http://www.aflcio.org/about/constitution_art06.htm